

højtærede Minister subsidiært vil kunne stille sig velvilligt til en saadan Tanke.

Om Enkeltheder i det foreliggende Lovforslag skal jeg ikke udtale mig. Som Følge af min principielle Stilling finder jeg ganske naturligt ingen Anledning til at komme ind paa dem og heller ikke paa de foreslaaede Lønninger, kun skal jeg efter Anmodning af Lodserne i Helsingør med Hensyn til Bestemmelsen om, at der af Ministeren kan ansættes en Lodsoldermand der og i Dragør, udtale, at for saa vidt det bliver en fremmed, der bliver ansat, og vil paabyrde Lodseriet Udgifter, ønsker man ingen saadan, da Lodseriet ikke mener at kunne bære Udgifterne til en saadan Chef. Man er saa mest stemt for at beholde den nuværende Ordning.

J. Andersen: Det Omraade, hvor paa der her skal lovgives, er en underlig Blanding af Statsdrift og Privatdrift. Den Tanke, der for et Øjeblik siden blev gjort gældende, at man burde gaa over til Statsdrift og statsansætte Lodserne, har i og for sig min Sympati, men jeg er bange for, at det ikke lader sig gøre. Jeg tænker paa et bestemt Eksempel, hvor det vistnok vilde have voldt ret store Vanskeligheder, om vore Lodser havde været Statstjenestemænd, og det er det Tilfælde, hvor vi havde den største Lodsning gennem danske Farvande, der vistnok nogen Sinde har været, den Gang den store russiske Flaade skulde til Japan, hvorfra den aldrig vendte tilbage. Jeg gad vide, hvorledes det var gaaet den Gang, om det danske Lodsvæsen havde været en fast Statsinstitution, som havde hjulpet denne Flaade igennem. Det kunde ikke være gaaet af, uden at vi vare komne i Konflikt med den anden krigsførende Part. Det samme kunde indtræde ved Forviklinger mellem andre Lande. Jeg er derfor betænkelig ved at acceptere Tanken om, at Lodserne skulle være Statstjenestemænd. Derimod er jeg stemt for, at vi faa en Ordning som skitseret af den sidste ærede Taler, hvorved den hele Virksomhed bliver samlet under een Ledelse, saa at den Konkurrence, der nu til en vis Grad finder Sted, og som har medført særdeles uheldige Forhold, kunde ophøre. Lodsningen vil ikke derved lide noget Afbræk eller Rederierne nogen Skade, vi vilde derved tværtimod naa en sundere Udvikling af vort Lodseri, og jeg vil bede den højtærede Minister være Rigsdagen behjælpelig med at naa frem ad den Vej.

Jeg er i alt væsentligt enig med det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) i hans

Betragtninger over Lodsvæsenet i dets Helhed og særlig over det Forhold, der finder Sted mellem det vestre og det østre Lodsdistrikt. Det noget spændte Forhold har endog medført Processer: Der er faldet en Højesteretsdom, som er gaaet det østre Lodseri imod. Jeg vil føje mit Spørgsmaal til det ærede Medlems om, hvordan det skal gaa med Tilbagebetalingen af det Beløb, det her drejer sig om. Jeg vil gerne have at vide, om der er tilbagebetalt noget Beløb, hvor stort et Beløb der overhovedet kan være Tale om, og hvem der skal betale det. Hvis Statskassen kommer til at betale et ret stort Beløb, fordi man har en Ordning, hvorved nogle Lodser ere komne til at lodse uberettiget, er det forkerte ved Forholdet dermed, synes det mig, angivet saa skarpt som vel overhovedet muligt. Man maa da skride til en Forandring og det hurtigst muligt. Naar det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen) sagde: Mon det ikke skulde være Lodserne i Helsingør, der vare mere energiske end Nyborg Lodserne? maa jeg sige, at jeg tror ikke, det er Grunden. Med al Respekt for Helsingør Lodserne vil jeg sige, at de neppe ere mere energiske end Lodser andre Steder, men jeg tror, at Forholdene ere saaledes, at Lodserne i Helsingør have kunnet være bedre underrettede end andre og have benyttet det til Fordel for sig og til Skade for de andre Lodserier, til en Skade, som det er uberettiget at paaføre de andre. Dette Forhold maa derfor ændres, og det forekommer mig, at der ved disse Lovforslags Behandling er en Anledning for Rigsdagen til at tage hele dette Spørgsmaal op fra Bunden af og skabe en Lovgivning om Lodsvæsenet, der afskaffer de uheldige Forhold, hvorunder Lodserne leve i Øjeblikket og længe have levet.

Jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis vi gik den Vej, som det ærede Medlem fra Helsingør pegede paa med Hensyn til Betalingen, vilde meget af de nuværende Ulemper blive afhjulpne, nemlig saaledes, at et forholdsvis stort Beløb af Betalingen for Lodsningen blev indbetalt i den fælles Lods-kasse, hvoraf samtlige Lodser bleve lønede, medens Resten, nogle Procent, blev fordelt paa de stedlige Lodserier. Da vilde man sikkert opnaa en bedre Fordeling og en retfærdigere Ordning end hidtil. I Øjeblikket er det saaledes, at der kan være Lodser, der have siddet flere Aar i deres Stilling og gjort udmærket Tjeneste, og dog have de ikke saa meget i Indtægt som en yngre